

M A R C R A A B E

ΚΛΕΙΔΙ
ΔΕΚΑ
ΕΠΤΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
Όλγα Γκαρτζονίκα

Πρόλογος

Καθεδρικός ναός Βερολίνου
Κυριακή 3 Σεπτεμβρίου 2017
06:28

Ο Βίνκλερ ανοίγει την πόρτα προς τη σιωπή. Και προς το σκοτάδι.

Τέτοια ώρα τα πάντα εδώ είναι πολύ διαφορετικά. Έντονα και διαπεραστικά, σαν να μην έχει δέρμα. Η σιωπή, ο εκκωφαντικός αντίλαλος, το σκοτάδι και το πρώτο φως της μέρας μέσα από το οποίο προβάλλει ο πελώριος καθεδρικός, θαρρείς από το πουθενά –θαρρείς από το χέρι του Θεού.

Έτσι ήταν και με εκείνη, πάνω στην Αγία Τράπεζα. Είχε εμφανιστεί από το πουθενά, τον είχε αιφνιδιάσει. Άραγε είχε βάλει ο Θεός το χέρι του σε αυτό; Μάλλον ο Διάβολος το έβαλε. Ωστόσο ακόμη και αυτός, σκέφτεται ο Βίνκλερ, είναι πλασμένος από την ύλη του Θεού.

Συνέβη μια Κυριακή, νωρίς το πρωί, σαν σήμερα. Η παρουσία της πλανιόταν στην ατμόσφαιρα σαν ένας βαθύς ήχος που κανείς δεν τον ακούει, αλλά νιώθει τη δόνησή του στα σωθικά. Η μορφή της ξεγλίστρησε από το μισοσκοτάδο, έφερε τον δείκτη παρακλητικά στα χείλη της. Δίχως να πει λέξη τον άγγιξε, τον οδήγησε ψηλά στις σκάλες. Επαναφέρει τον εαυτό του στην τάξη, θέλει να καταπνίξει την ανάμνηση, αλλά μάταια. Οι σκέψεις είναι εκεί, τρυπώνουν μέσα του σαν από μια κλειδαρότρυπα προς ένα δωμάτιο του οποίου την ύπαρξη αγνοούσε.

Γνωρίζει πως στο διαδίκτυο υπάρχουν τέτοιες γωνιές. Ταινίες. Σιχαμερές προτάσεις. Δεν έχεις παρά να τις αναζητήσεις. Ωστόσο μπορείς και να τις αγνοήσεις. Ο ίδιος τις αγνοούσε πάντα. Και τότε εμφανίστηκε εκείνη, κάθισε στο πρόσωπό του, τον τράβηξε από τα μαλλιά πιο βαθιά μέσα της. Εκείνος έπρεπε να φωνάξει «Όχι!», να αντισταθεί. Ωστόσο το ήθελε, ikέτευε για περισσότερο –και για λιγότερο. Για περισσότερο πόνο και για λιγότερο αέρα να ανασάνει.

Εκείνη βογκούσε και ψιθύριζε αδιάκοπα. Κυρίως εκείνη τη λέξη που άρχιζε από γ..., την οποία επανέλαβε ο καθηδρικός δεκάδες φορές με την ηχώ του. Ο Βίνκλερ απεχθάνεται αυτή την απαίσια λέξη. Αλλά έχει κολλήσει στο μυαλό του. Κρέμεται εκεί, σαν βρόμικο κοστούμι που φωνάζει χωρίς σταματημό: *Δοκίμασέ με!* Πέρασαν έξι εβδομάδες και εκείνος το συλλογίζεται κάθε νύχτα, ενώ είναι ξαπλωμένος δίπλα στη γυναίκα του. Το φθινόπωρο θα γιορτάσουν την αργυρή επέτειο του γάμου τους και πλέον νιώθει φόβο. Ντρέπεται, εύχεται να μην είχε υπάρξει ποτέ εκείνη η Κυριακή –και συνάμα την ονειρεύεται. Νιώθει σαν να έχει μολυνθεί.

Ο Βίνκλερ διώχνει την ανάμνηση από το μυαλό του. Κλείνει σιγά πίσω του τη βαριά ξύλινη πόρτα και μπαίνει στον καθηδρικό. Τα βήματά του γλιστρούν σαν ψίθυροι στο δάπεδο, σκαρφαλώνουν στους κολοσσιαίους κίονες και φτάνουν μέχρι την κορυφή του τρούλου.

Θεέ μου, πόσο λατρεύει αυτή την ακουστική!

Αυτή εδώ είναι η στιγμή του, η μαγική ιεροτελεστία του τα πρωινά της Κυριακής, πριν παίξει το εκκλησιαστικό όργανο την ώρα της Θείας Λειτουργίας και καταπνίξει με τον ήχο του την εκνευριστική φλυαρία, τα βηξίματα και τους ξερόβηχες των πιστών.

Μέσα από τα παράθυρα τρυπώνει το γκριζογάλανο φως της χαραυγής. Ούτε μια λάμπα δεν είναι αναμμένη, ακόμη και

τα κεράκια για τις ψυχές των πεθαμένων είναι σβηστά. Ο χρυσός, πολυτελής διάκοσμος στο ιερό δεν ξεχωρίζει από τους κίονες στο χρώμα της άμμου και τους πέτρινους τοίχους. Οι τοιχογραφίες μοιάζουν με θαμπές εικόνες που χάνονται στο λυκόφως. Η σκέψη του επιστρέφει αναπόφευκτα σε εκείνη. Του φαίνεται πως ακούει τα βογκητά της ψηλά από το ταβάνι, τον ψίθυρό της, και αποφασίζει να πάψει να ακούει –και να πάψει να κοιτάζει. Ούτε προς τον τρούλο ούτε προς την Αγία Τράπεζα όπου συνέβη ό,τι συνέβη. Έχει την ίδια αίσθηση που είχε και τότε, πριν από έξι εβδομάδες: η παρουσία της πλανιέται στην ατμόσφαιρα.

Ο Βίνκλερ διασχίζει τον διάδρομο ανάμεσα στους πάγκους με κατεβασμένο κεφάλι και μαγκωμένα βήματα, και καταλήγει κάτω από τον τρούλο. Θέλει λίγα ακόμη μέτρα για να φτάσει στο σημείο όπου διασταυρώνονται οι διάδρομοι και θα στρίψει προς τον προσωπικό του ναό –το πελώριο εκκλησιαστικό όργανο διά χειρός Ζάουερ, με τους επτά χιλιάδες διακόσιους εξήντα εννέα αυλούς. Ο Βίνκλερ είναι ο ψυχή τε και σώματι αφοσιωμένος σολίστ του εκκλησιαστικού οργάνου του καθεδρικού και θα παραμείνει έτσι μέχρι την τελευταία του πνοή.

Ξάφνου κοντοστέκεται και κοιτάζει το δάπεδο.

Μπροστά στα πόδια του βλέπει μια γυαλιστερή λιμονούλα. Η όξινη μυρωδιά των ούρων χτυπάει τα ρουθούνια του. Οι φαντασιώσεις εξαφανίζονται ευθύς. Τι στην ευχή! Δεν φτάνει που οι υπεύθυνοι της ενορίας είναι διαρκώς αναγκασμένοι να καθαρίζουν τις βρομιές των μεθυσμένων και άλλων απολίτιστων που ουρούν στην πρόσοψη του ναού. Είναι φανερό πως κάποιος έκανε την ανάγκη του καταμεσής της εκκλησίας.

Πισωπατάει αηδιασμένος. Μόλις τώρα παρατηρεί πως τα ούρα δεν είναι απλώς διάφανα και αραιά, αλλά προς το κέντρο πιο σκούρα, θαρρείς και κάτι είναι ανακατεμένο με αυτά. Ξάφνου η λιμονούλα τρεμουλιάζει.

Μια σταγόνα, σκέφτεται ο Βίνκλερ, αλλά από πού...;

Γέρνει το κεφάλι πίσω και στρέφει το βλέμμα ψηλά, προς την κορυφή του τρούλου ύψους εβδομήντα τεσσάρων μέτρων.

Το θέαμα του κόβει την ανάσα.

Ακριβώς από πάνω του, σε ύψος περίπου δέκα μέτρων, αιωρείται όρθια μια ανθρώπινη μορφή, μια γυναίκα με μαύρο ράσο και τα χέρια απλωμένα σαν φτερούγες, σαν άγγελος που αναλαμβάνεται στους ουραμούς. Το κεφάλι της είναι πεσομένο μπροστά, τα μάτια και το στόμα είναι δεμένα με μαύρα πανιά, η μύτη προβάλλει σαν μικρή ωχρή κουκκίδα. Από το στρίψωμα του μανδύα πέφτουν σταγόνες στο κενό.

Ο Βίνκλερ βγάζει μια πιχτή κραυγή. Ξαφνικά του έρχεται ζάλη. Ψάχνει με το αριστερό χέρι να πιαστεί από κάποιον πάγκο. Πολύ θα ήθελε να στρέψει αλλού το βλέμμα, αλλά δεν μπορεί, πρέπει να κοιτάξει. Γύρω από τη γυναίκα σχηματίζεται ένα απαλό φωτεινό δαχτυλίδι –η αυγή πίσω από τα τζάμια την περιβάλλει σαν αύρα.

Είναι κρεμασμένη στραβά, σκέφτεται ο Βίνκλερ. Και την επόμενη στιγμή: Για όνομα του Θεού, είμαι τελείως αναισθητός. Από όλα τα πράγματα του κόσμου, γιατί μου τράβηξε ειδικά *αυτό* την προσοχή τούτη τη στιγμή; Μολαταύτα, κάτι δεν πάει καλά. Τα δυο σκοινιά από τα οποία κρέμεται έχουν προφανώς διαφορετικό μήκος, μοιάζει σαν κάτι ημιτελές, λες και...

Οι πρώτες ηλιαχτίδες πέφτουν από την Ανατολή στον καθεδρικό και ένα αντικείμενο αστράφτει, κάτι που κρέμεται από έναν σπάγγο στον λαιμό του μαύρου αγγέλου. Ο Βίνκλερ δεν βλέπει πλέον καλά από κοντά, αντιθέτως από μακριά βλέπει πεντακάθαρα. Και το αντικείμενο που διακρίνει είναι ένα κλειδί. Όχι *οποιοδήποτε* κλειδί. Μοιάζει να είναι... Ω Θεέ μου, σύμφωνα με την περιγραφή θα ταίριαζε... δεν είναι δυνατόν... ασφαλώς αυτό θα σήμαινε...

Ξάφνου το σώμα της γυναίκας τινάζεται και τώρα κρέμεται ακόμη πιο στραβά και ταλαντεύεται. Μια σταγόνα πέφτει από ψηλά και πετυχαίνει τον Βίνκλερ στο μάγουλο. Κάνει πίσω από τη φρίκη, σκουπίζει το κολλώδες υγρό από το πρόσωπό του, κοιτάζει το χέρι του και ύστερα πάλι ψηλά. Δεξιά και αριστερά από την ωχρή μύτη κυλούν δύο σκούρα ρυάκια από τα δεμένα μάτια.

Ο Βίνκλερ νιώθει τα ξινά υγρά του στομαχιού στο λαρύγγι του. Του έρχεται να ξεράσει. Ο τρούλος ψηλά είναι μια γκριζα σφαίρα θανάτου με λεπτά φωτεινά δάχτυλα που απλώνονται μέσα από τα τζάμια προς τον μαύρο άγγελο.

Το κλειδί που κρέμεται από τον λαιμό της. Με την γκρι λαβή. Αναπόφευκτα σκέφτεται την εξομολόγηση του αγοριού, πόσο σιωπηλό ήταν στο τέλος.

Όλα αυτά δεν μπορεί να είναι σύμπτωση, σκέφτεται ο Βίνκλερ. Εκείνη επέστρεψε. Σχεδόν είκοσι χρόνια μετά είναι πάλι εδώ.

Πρώτο μέρος

Κεφάλαιο 1

Βερολίνο – Κρόιτσμπεργκ
Κυριακή 3 Σεπτεμβρίου 2017
08:04

Ο Τομ ξέρει πως πρέπει να βγάλει από το μυαλό του τον φάκελο –τα ορνιθοσκαλίσματα και, πάνω από όλα, το περιεχόμενο. Τουλάχιστον για τις επόμενες ώρες. Ανοίγει την πόρτα του οδηγού και πετάει στη θέση του συνοδηγού το πιστόλι του, ένα SIG Sauer P6. Τα μαύρα λουριά της θήκης ώμου πέφτουν με θόρυβο στο φθαρμένο μπεζ δέρμα.

Μαζεύει το κεφάλι, σκύβει και μπαίνει μέσα. Με ύψος ένα και ενενήντα έξι τα περισσότερα αυτοκίνητα μοιάζουν να έχουν μπροστά του το μέγεθος ενός γκο-καρτ. Η Mercedes-Benz-S-Klasse, άνω των τριάντα ετών, αποτελεί μία από τις λίγες εξαιρέσεις.

Τραβάει παραγμένος την πόρτα του οδηγού για να κλείσει. Ο κρότος δεν βελτιώνει την κατάσταση. Ούτε και η ησυχία στο εσωτερικό του αυτοκινήτου. Οι σκέψεις τριβελίζουν το μυαλό του. Πώς είναι δυνατόν ένα τόσο δα πραγματάκι να αλλάζει μονομιάς τα πάντα;

Έχουν περάσει περίπου είκοσι λεπτά από τη στιγμή που χτύπησε το τηλέφωνό του στο κομοδίνο.

«Οχ, όχι, σε παρακαλώ», μουρμούρισε δίπλα του η Άνε και άλλαξε πλευρό γυρίζοντάς του την πλάτη. Το υπέρδιπλο στρώμα

οείστηκε. Το τερατώδες αυτό πράγμα το είχαν αγοράσει στη ρομαντική φάση τους. Τώρα πια ενοχλούσε ιδιαίτερα την Άνε να τραντάζεται παράλληλα με εκείνον όποτε αυτός στριφογύριζε ανήσυχια στον ύπνο του ή έπεφτε αργά στο κρεβάτι. Σκέπασε με μια απότομη κίνηση το ελεύθερο αυτί της με το δεύτερο μαξιλάρι. Αποκλείοντας κάθε επαφή με τον έξω κόσμο.

Ο Τομ έπασσε το κινητό του. Το νούμερο που εμφανιζόταν στην οθόνη ήταν από αυτά που εξηγούν το μισό τηλεφώνημα ήδη από το κουδούνισμα. Το άλλο μισό τηλεφώνημα ήταν η ώρα και το μέρος. Απάντησε, αλλά μετά βίας κατάφερε να βγάλει κάτι περισσότερο από έναν ξερόβηχα.

«Ο Τομ Μπάμπλον;» Η φωνή ήταν γυναικεία και νεανική.

«Χμμ», μουρμούρισε ο Τομ. Μάλλον ήταν η καινούρια πιτσιρικά από το τμήμα σχεδιασμού του γραφείου του Χουμπέρτους Ράινερ. Ο διευθυντής στο 11ο αστυνομικό τμήμα είχε μια προτίμηση στις μελαχρινές που ήταν στην ηλικία της κόρης του.

Μιλούσε βιαστικά, με υπερβολικά ψιλή φωνή, προσπαθώντας να δείξει πως ήταν ικανή. Ο Τομ απάντησε με ένα «ναι», έκλεισε το τηλέφωνο, τράβηξε απαλά το μαξιλάρι κάτω από το μπράτσο της Άνε και έσκυψε από πάνω της. «Συγγνώμη. Πρέπει να φύγω. Είναι επείγον.»

Γιατί να πει κάτι τέτοιο; Μάλλον η όλη διαδικασία ήταν για εκείνη τόσο προβλέψιμη όσο και για εκείνον η τηλεφωνική συνομιλία, αφότου είδε το νούμερο στην οθόνη. Από τύψεις; Από ευγένεια; Με την άκρη της μύτης του άγγιξε το μάγουλό της, το δέρμα της ήταν ακόμη ζεστό από το μαξιλάρι. Τα ξανθά μαλλιά της σχημάτιζαν μπούκλες και μύριζαν διαφορετικά, μύριζαν λιγότερο σαμπουάν.

«Τι θα γίνει απόψε με τους Coldplay;» μουρμούρισε εκείνη.

«Για τη συναυλία λες; Δεν ξέρω.» Της έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο. «Θα δω.»

«Θα δεις; Ε, τότε εντάξει.» Η φωνή της Άνε ακούστηκε ψυχρή. Κάτι τέτοιες στιγμές η πενταετής συμβίωσή τους θύμιζε δεκαπενταετή γάμο.

«Εσύ τι ώρα γύρισες χθες βράδυ;» τη ρώτησε ο Τομ.

Το μαξιλάρι θρόισε καθώς η Άνε το τράβηξε ανάμεσα τους σαν ανάχωμα. «Άντε, μπες επιτέλους στην παλιοσακαράκα σου και κάνε αυτό που πρέπει να κάνεις.»

Ο Τομ έβγαλε ένα γρύλισμα –ή μάλλον μουγκρητό. Ό,τι κι αν ήταν, ακούστηκε τρομακτικά όμοιο με τη δυσaréσκεια του πατέρα του. Μετά τον πρόωρο θάνατο της μητέρας του ο Τομ είχε ακούσει πρώτη φορά τον πατέρα του να μουγκρίζει με παρόμοιο τρόπο. Ούτε το αξιαγάπητο παιδικό γέλιο της Βιόλα, της μικρής αδερφής του, δεν μπορούσε πια να του το κόψει. Και ακόμη περισσότερο δεν μπορούσε να του το κόψει η «καινούρια», όπως αποκαλούσε ο Τομ την ερωμένη του πατέρα του εδώ και είκοσι πέντε χρόνια. Η περιγραφή μητριά θα ήταν ακατάλληλη, αφού, όσο να ’ναι, περιλάμβανε τη λέξη μητέρα.

Ο Τομ κοίταξε το μαξιλάρι ανάμεσα στην Άνε και σε εκείνον και κατέθεσε τα όπλα. Δεν είχε νόημα, ιδίως αυτή τη στιγμή.

Κατέβηκε μισόγυμνος την κρύα μεταλλική σκάλα που οδηγούσε στο υπόγειο, στη σαλονοκουζίνα, και έβαλε μια κάψουλα στη μηχανή. Ενώ έρρεε από την κάνουλα ο εσπρέσο, εκείνος κοίταξε τους γκρίζους αρμούς στον τούβλινο τοίχο. Πάλι δεν θα αθλούνταν. Πόσος καιρός πέρασε από την τελευταία φορά που γυμνάστηκε; Τρεις εβδομάδες; Τέσσερις; Η Άνε είχε αρχίσει κιόλας να τον πειράζει πως θα έπαιρνε κιλά. Μόλις που είχε κλείσει τα τριάντα!

Κατέβασε μονορούφι τον σκέτο εσπρέσο, ξαναγέμισε τη μηχανή και ήπιε άλλο έναν.

Στο μπάνιο αντίκρισε το κουρασμένο είδωλό του στον καθρέφτη πάνω από τον ραγισμένο νιπτήρα. Το γένη των

τριών ημερών είχε κλείσει δέκα μέρες αζυρισιάς και του προ-καλούσε φαγούρα. Τα μαλλιά του ήταν κοντοκομμένα για να μη σγουραίνουν· ειδάλλως, με τις ξανθές μπουκλες και τα γα-λάζια μάτια του θα έμοιαζε με θεόρατο άγγελο. Γεγονός αρνη-τικό στο επάγγελμά του.

Με τα δυο χέρια κατάβρεξε το πρόσωπό του με κρύο νερό.

Το πρωινό ξύπνημα πήγαινε κόντρα στο βιολογικό του ρολόι και, παρά τους εσπρέσο, κοιμόταν ακόμη όρθιος. Γι' αυτό και δεν έβρισκε πουθενά το κλειδί του αυτοκινήτου του. Σκάλισε κάθε τσέπη από τα μπουφάν και τα παλτά στην ντου-λάπα, ακόμη και της Άνε. Αν είχαν παιδιά, μάλλον θα έψαχνε και στα δικά τους μπουφάν.

Όταν τράβηξε τη μεγάλη παλάμη του, η τσέπη του παλ-τού της Άνε έμεινε να χάσκει. Από μέσα γλίστρησε ένας άσπρος φάκελος και κατέληξε στο πάτωμα. Κοίταξε τον μι-κρό τετράγωνο φάκελο στο ξύλινο πάτωμα. Κάποιος είχε ζω-γραφίσει με μαύρο στίλο μια καρδιά και ένα βέλος να τη δια-περνάει.

Τι ανόητο κλισέ ήταν το πρώτο που σκέφτηκε. Η νύστα τον εγκατέλειψε στη στιγμή. Τουβλάκια ντόμινο άρχισαν να πέφτουν το ένα πίσω από το άλλο στο μυαλό του. Κάθε του-βλάκι τον πονούσε. Τι νόμιζε; Πως η Άνε θα υπέμενε έτσι απλά τη μόνιμη απουσία του; Πως εκείνος θα τη γλίτωνε από αυτό που συνέβαινε διαρκώς γύρω του, στους συναδέλφους του, στους φίλους του;

Τα φακελάκι στην παλάμη του δεν ήταν μεγαλύτερο από νυχτοπεταλούδα. Όταν το άνοιξε, τα δάχτυλά του έτρεμαν. Περίμενε κάτι γραπτό. Ερωτόλογα. Στην καλύτερη περίπτωση, ένα νούμερο τηλεφώνου. Τότε ίσως να μην έχει συμβεί τίποτε ακόμη.

Αντ' αυτού, είδε ένα πλαστικό σακουλάκι με μια λευκή σκόνη.

Αυτομάτως του κόπηκε η ανάσα. Στο στόμα του ήρθε η πικρή επίγευση του εσπρέσο.

Άραγε ήταν αυτό που φαινόταν;

Ανοησίες, ασφαλώς θα το είχε προσέξει.

Πήγε βιαστικά στην κουζίνα, έσκισε το πρώτο φύλλο από ένα σημειωματάριο και έριξε πάνω λίγη από τη σκόνη, δίπλωσε το χαρτί και το έβαλε στην τσέπη του παντελονιού του. Έβαλε ξανά τον μικρό φάκελο με την καρδιά και το βέλος στην τσέπη του παλτού της Άνε και έφυγε σαν κυνηγημένος από το σπίτι.

Πλέον ο Τομ κάθεται ακίνητος στο αυτοκίνητό του και έχει το βλέμμα στυλωμένο στο αστέρι πάνω στο σκουρόχρωμο τιμόνι. Έπρεπε να είχε ξεκινήσει προ πολλού. Να βιαστεί. Να συμπεριφερθεί σαν αστυνομικός.

Πόσο καιρό συμβαίνει αυτό; Η ερώτηση δεν λέει να του ξεκολλήσει από το μυαλό. Δεν μπορεί να πιστέψει πως η Άνε τον απατά, αλλά αναπόφευκτα σκέφτεται τη μυρωδιά των μαλλιών της και εξοργίζεται, κοπανάει το τιμόνι.

Γιατί;

Όταν πρόκειται για τους άλλους, αυτή η ερώτηση του φαίνεται πάντοτε γελοία. Πάντα υπάρχει κάποιος λόγος. Απλώς δεν θέλουμε να το παραδεχτούμε. Αυτό το Γιατί κατέλαβε πλέον και τις δικές του σκέψεις, παρόλο που γνωρίζει την απάντηση. Αλλά δεν βοηθάει, διάολε.

«Κάνε αυτό που πρέπει να κάνεις.»

Η Άνε του το πέταξε αυτό νωρίτερα χωρίς να το πολυσκεφτεί, αλλά σε αυτή τη φράση κρύβεται όλη της η απογοήτευση. Είναι επαγγελματίας μοντέζ και στις φάσεις που τρέχουν παραγωγές, όταν κάθεται κολημένη μπροστά στο πρόγραμμα του μοντάζ για κάποια από τις δουλειές της στα τηλεοπτικά ντοκιμαντέρ, επιστρέφει και η ίδια αργά στο σπίτι, κενή, με μάτια

που τσούζουν από τη νύστα, παρ' όλα αυτά στην τοίτα. Και εκείνες ακριβώς τις νύχτες τον έχει περισσότερο ανάγκη απ' ό,τι τις άλλες που επιστρέφει νωρίς στο σπίτι. Γκρινιάζει για τη δουλειά της, γιατί στην τηλεόραση πάνε όλα από το κακό στο χειρότερο, όπως λέει, και γιατί περιβάλλεται αποκλειστικά από ανθρώπους με σύνδρομο διάσπασης προσοχής. Τίποτα πια δεν είναι εύκολο. Σημασία δεν έχουν πλέον οι καλές ταινίες, αλλά οι όσο το δυνατόν φτηνότερες παραγωγές.

Όμως, ακόμη και τις νύχτες που η Άνε επιστρέφει αργά αυτός συχνά δεν είναι στο σπίτι και εκείνη διστάζει πως υπάρχει κάτι στη ζωή του που δεν μπορεί να αφήσει. Πιστεύει πως είναι η δουλειά του, η φιλοδοξία του, η υπευθυνότητά του, επειδή είναι από τους καλούς, όπως λέει. Αυτό ακριβώς θαυμάζει και αγαπάει σε εκείνον.

Ο Τομ την αφήνει να το πιστεύει. Δεν είναι και εντελώς λάθος. Αν ήξερε η Άνε πως το όλο θέμα έχει ακόμη να κάνει με τη Βι, απλώς θα πληγωνόταν περισσότερο. Από τη στενοχώρια της ίσως και να έριχνε τελικά στη Βι την ευθύνη που δεν μένει έγκυος. Λες και φταίει το γεγονός πως είναι μπλοκαρισμένος και έχει στο μυαλό του μονάχα την αδερφή του. Οι άνθρωποι ψάχνουν διαρκώς δικαιολογίες, στις σχέσεις, στην ανάκριση, για τον ίδιο τους τον εαυτό. Προκειμένου να νιώσουν αθώοι, να φορτώσουν στους άλλους τις ευθύνες για τα προβλήματά τους.

Για τον ίδιο δεν υπάρχει δικαιολογία. Αυτός φταίει που η Βι δεν είναι πια εδώ. Γι' αυτό δεν μπορεί να πάψει να την ψάχνει. Μετά από τόσα χρόνια η εξαφάνισή της τον κάνει ακόμη να νιώθει σαν να του αφαίρεσε κάποιος ένα κομμάτι του εαυτού του.

Συγκεντρώσου, γαμώτο. Ξεκίνα επιτέλους.

Ο Τομ γυρίζει το κλειδί στη μίζα. Η σκούρα μπλε Mercedes γουργουρίζει αδηφάγα. Ο Τομ πατάει γκάζι και αναγκά-

ζει τον εαυτό του να εστιάσει μπροστά, στον δρόμο. Πρωινή ομίχλη πάνω από το κανάλι Λάντβερ. Ένα φύλλο πέφτει και καταλήγει κάτω από τις ρόδες του αυτοκινήτου. Αισθάνεται το διπλωμένο χαρτάκι με τη λευκή σκόνη μέσα από το λεπτό ύφασμα της τσέπης του παντελονιού.

Από το Χέκμανουφερ στρίβει αριστερά στη Σλέζισε Στράσε. Πρέπει να περάσει στην απέναντι όχθη του Σπρέε, στα πρώην ανατολικά μέρη. Το Ανατολικό Βερολίνο. Είναι σαν να μην έζησε ποτέ εκεί. Και η Βι αποκλείεται να θυμάται τίποτα. Γεννήθηκε έναν χρόνο πριν ανοίξουν τα σύνορα. Υπάρχει μια φωτογραφία με τους δυο τους. Εκείνος είναι τεσσάρων, η μητέρα τους του είχε επιτρέψει να κρατήσει τη μικρή αγκαλιά και εκείνος λάμπει από ευτυχία. Η φωτογραφία είναι στραβά τραβηγμένη, στη δεξιά άκρη της ξεπροβάλλει ένα πατηρητήριο του Τείχους.

Καμιά φορά ο Τομ έχει την εντύπωση πως η μικρή αδερφή του κάθεται δίπλα του, με την ωχρή άκρη της φακιδωτής μύτης της στραμμένη ψηλά, όπως έκανε πάντοτε όταν ήθελε να φανεί μεγαλύτερη από τα δέκα της χρόνια. Υπάρχει και το ασημένιο κλειδί που κρέμεται στον λαιμό της από ένα λεπτό κορδόνι. Τα δάχτυλά της παίζουν νευρικά με αυτό.

Δεν έπρεπε ποτέ να πέσει στα χέρια σου αυτό το αντικείμενο, Βι.

Εκείνη συνοφρυώνεται. Μα εσύ ο ίδιος μου το έδωσες.

Όχι, το πήρες από μόνη σου.

Η Βι παίρνει το κλειδί και το κρύβει μέσα από το πουκάμισο της πιτζάμας της, εκείνης της πιτζάμας που φορούσε τότε, πριν εξαφανιστεί, και που πάντοτε έδειχνε πάνω της σαν πιτζάμα παππού που μπήκε στο πλύσιμο.

Η Mercedes τραμαλιζεται πάνω στα σαμαράκια του οδοστρώματος της γέφυρας, περνάει στην αντίκρου όχθη του ποταμού. Από τη δεξιά πλευρά γλιστράνε οι τούβλινες αψίδες της

αναστηλωμένης γέφυρας Όμπερμπαουμ. Την εποχή του Τείχους, σε αυτό το σημείο, στα σύνορα μεταξύ ανατολικού και δυτικού τομέα, πνίγηκαν πολλά παιδιά από το Κρόιτσμπεργκ. Από τα συνοριακά φυλάκια της Ανατολικής Γερμανίας δεν τα βοηθούσαν και από τη δυτική πλευρά δεν τολμούσαν να τα βοηθήσουν, εξαιτίας της διαταγής των Ανατολικών να πυροβολούν. Ο Τομ γεννήθηκε στον ανατολικό τομέα πέντε χρόνια πριν από την πτώση του Τείχους. Τώρα είναι τριάντα τριών και η Λαοκρατική Δημοκρατία της Γερμανίας αποτελεί μονάχα μια υποσημείωση στο περιθώριο των παιδικών του αναμνήσεων. Τα παλιά σύνορα που διατρέχουν την πόλη σαν ουλή δεν αποτελούν δικό του τραύμα, παρ' όλα αυτά τον ταράζουν.

Σκέφτεται το τηλεφώνημα από την υπηρεσία και αναρωτιέται τι ακριβώς τον περιμένει στον καθεδρικό ναό του Βερολίνου. Αν καθόταν δίπλα του η Βι, θα στριφογύριζε ανήσυχα στη θέση της από περιέργεια.

Πού πάμε;

Στον τόπο ενός εγκλήματος.

Πάλι;

Νόμιζα πως το βρίσκεις συναρπαστικό.

Βλακεία είναι.

Να το πάλι. Το παλιό κόλπο των αντιφάσεων της Βιόλα. Κάποτε της ήρθε η ιδέα πως δεν είχε παρά να το παίζει εντελώς αδιάφορη και τότε ίσως θα υπήρχε κάποια πιθανότητα να συμμετέχει. Διότι ένας θεός ξέρει πόσο την πλήγωνε να μένει στην απέξω.

Και πρέπει πραγματικά να έρθω και εγώ μαζί;

Δεν πρόκειται για ταινία κατάλληλη για άνω των δώδεκα, Βι. Μάλλον θα έχει αίματα.

Χα. Λες και πρώτη φορά βλέπω αίμα στη ζωή μου.

Εμένα μου φαίνεται ότι θέλεις πώς και πώς να έρθεις.

Μπα. Αλλά, μιας και κάθομαι ήδη στο αυτοκίνητο...

Αν υπήρχε κάτι που θα ήθελε να είχε κόψει ο Τομ στη μικρή του αδερφή, αυτό θα ήταν η γοητεία που της ασκούσε το έγκλημα. Αν και πλέον είναι πολύ αργά για κάτι τέτοιο. Άργησε δεκαεννέα χρόνια.

Το Νησί των Μουσείων ξεπροβάλλει από την αραιή πρωινή ομίχλη του ποταμού. Ο Τομ στρίβει δεξιά. Στην Αμ Λούστγκαρντεν Στράσε, μπροστά από τον καθεδρικό, αναβοσβήνουν οι φάροι των περιπολικών. Η αστυνομική κορδέλα ανεμίζει στον αέρα που δυναμώνει. Για πρωί Κυριακής έχει συγκεντρωθεί αρκετά μεγάλο πλήθος. Ο Τομ φρενάρει πίσω από δύο περιπολικά που είναι σταθμευμένα μπροστά από το αυτοσχέδιο φράγμα. Παραπίσω μετράει τρία ακόμη οχήματα άμεσης επέμβασης: ένα των Πρώτων Βοηθειών, ένα λευκό βαν του Εγκληματολογικού και ένα σκούρο γκρι Audi. Ο καθεδρικός του Βερολίνου υψώνεται σαν σκοτεινή σιωπηλή θεά.

Ο Τομ παίρνει ένα χάπι από το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου και το καταπίνει χωρίς νερό. Είκοσι μιλιγκράμ μεθυλφαινιδάτης, μικρή δόση, αλλά αυτό το πράγμα τον φέρνει στα ίσια του. Η συσκευασία των εκατό χαπιών έχει σχεδόν τελειώσει, χρειάζεται επειγόντως καινούρια συνταγή. Αυτομάτως θυμάται την άσπρη σκόνη στην τσέπη του παντελονιού του. Μέχρι τώρα η Άνε δεν έχει πει λέξη για τα χάπια, ίσως απλώς να μην τα έχει κοιτάξει προσεκτικά.

Βγαίνει από το αυτοκίνητο και φοράει τη θήκη του πιστολιού. Η πρωινή δροσιά του προκαλεί ρίγος. Σιγά σιγά η αδρεναλίνη του ανεβαίνει –η ένταση πριν από την είσοδο στον τόπο του εγκλήματος. Ανοίγεσαι για να νιώσεις τα πάντα και, παρ' όλα αυτά, κρατάς ψύχραιμα απόσταση. Είναι τρομερή αντίφαση για κάθε αστυνομικό ερευνητή. Αν καταλήξει κανείς να ανοιχτεί, αργά ή γρήγορα θα κυκλοφορεί σαν χαίνουσα πληγή. Αν επιλέξει την απόσταση, θα του λείπει η ενσυναΐ-

οθηση απέναντι στο θύμα και στον δράστη. Παύει να διαλευκαίνει τα πράγματα, μαραζώνει και ψυχραίνεται.

Ο Τομ ισιώνει την πλάτη του. Αναφέρθηκε κάποιο πτώμα στον καθεδρικό που βρέθηκε από τον φύλακα. Ακόμη δεν γνωρίζει περισσότερα. Ο χρυσός σταυρός πάνω στον τρούλο λογχίζει τον πρωινό ουρανό.

Δημοσιογράφοι πηγαινοέρχονται ασταμάτητα μπροστά από την αστυνομική κορδέλα: από το γερμανικό πρακτορείο ειδήσεων, το Ρόιτερς, την *Berliner Zeitung*. Παρά το καινούριο ψηφιακό σύστημα επικοινωνιών της αστυνομίας, που υποτίθεται πως είναι ασφαλές απέναντι στις υποκλοπές, καταφτάνουν πάντα πρώτοι στον τόπο του εγκλήματος. Ένας αστυνομικός που φοράει πορτοκαλοκίτρινο γιλέκο με την ένδειξη «Υπεύθυνος Τύπου» αρνείται την είσοδο σε έναν ρεπόρτερ που κρατάει μια φωτογραφική μηχανή με τηλεφακό μεγάλο σαν όπλο. Οι δυο τους γνωρίζονται από παλιά. Στον τόπο του εγκλήματος οι αστυνομικοί συνήθως ανταλλάσσουν χαλαρές χειραψίες, νεύματα, τα συνηθισμένα καλαμπούρια μεταξύ τους –καμιά φορά και με τους δημοσιογράφους. Εδώ δεν συμβαίνει τίποτε από όλα αυτά. Τα πρόσωπα είναι σοβαρά. Η νεκρή στον καθεδρικό έχει μαυρίσει την ατμόσφαιρα.

Δύο αστυνομικοί, που του φτάνουν με το ζόρι μέχρι τη μύτη, του κόβουν τον δρόμο. Τους μοστράρει την ταυτότητά του: «Μπάμπιλον, Γενική Αστυνομική Διεύθυνση». Γνέφει δύο φορές. Κάνουν πίσω. Μπροστά από την κεντρική είσοδο συναντάει έναν λιπόσαρκο άντρα από την Εγκληματολογική Υπηρεσία με λευκή φόρμα εργασίας. Τα μαλλιά του έχουν ένα απροσδιόριστο χτένισμα και έχει χειλεογναθοϋπερωισοσχιστία ή, όπως λέει ο ίδιος, λαγόχειλο. «Καλημέρα, Τομ.»

«Καλημέρα, Πέερ. Είναι όλοι εδώ;»

«Η ομάδα μου έφτασε πριν από δέκα λεπτά, λείπει μόνο ο παθολόγος –και οι δικοί σας.» Ο Πέερ Γκράουβαϊν κοντοστέκεται, ξύνει το άτριχο πιγούνι του και παίζει στο στόμα του μια πασιτλία Fisherman’s Friend. Με τις πασιτίλιες κρατάει μακριά τον θάνατο ή, τουλάχιστον, τη μυρωδιά του. «Έτσι όπως είναι τα πράγματα, σίγουρα δεν θα αργήσουν να έρθουν ο εισαγγελέας και κάποιος διευθυντής.»

«Ποια είναι η νεκρή;»

«Ακόμη δεν ξέρουμε. Είναι περίπλοκο να φτάσουμε ως εκεί πάνω.»

«Εκεί πάνω;»

«Πήγαινε να δεις μόνος σου. Έχω δουλειά να κάνω», λέει ο Γκράουβαϊν καταφέροντας να μιμηθεί ειρωνικά έναν στρατιωτικό χαιρετισμό. Η στολή του θροϊζει καθώς κατευθύνεται προς το υπηρεσιακό όχημα για να μεταφέρει και άλλο εξοπλισμό.

Ο Τομ φοράει ποδονάρια πάνω από τα παπούτσια του, ισιώνει ξανά την πλάτη και πλησιάζει στην πύλη του καθεδρικού. Χτυπάει το κινητό του, οπότε το βγάζει από την τσέπη του μπουφάν του. Είναι ο δόκτωρ Βάλτερ Μπρούκμαν, διευθυντής του 1ου Τμήματος Εγκλημάτων κατά Ζωής της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης. Ιεραρχικά ανώτερος του Τομ είναι στην πραγματικότητα ο Χουμπέρτους Ράινερ, διευθυντής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών. Ο Πέερ έχει δίκιο. Ήδη μήκαν στον χορό οι υψηλά ιστάμενοι.

«Τομ; Πού βρίσκεστε;» Μικρό όνομα και πληθυντικός –μια ιδιαιτερότητα του Μπρούκμαν, θαρρείς και όλοι πέρα από τον ίδιο είναι ακόμη εκπαιδευόμενοι.

«Εδώ είμαι», αποκρίνεται ο Τομ.

«Πού εδώ;»

«Στον καθεδρικό.»

Ο Μπρούκμαν κάνει μια παύση, παίρνει ανάσα. Κοντεύει τα εξήντα και είναι εξαιρετικά δραστήριος, γεγονός που προ-

δίδουν οι βαθιές ρυτίδες του. Ο Τομ είναι σαν να τον βλέπει μπροστά του, με το τετράγωνο φαλακρό κεφάλι του, τα ξεπλυμένα γκριζα μάτια πίσω από τα σκούρα γυαλιά πιλότου, τα μανίκια του πουκαμίσου μαζεμένα ψηλά στους κοντούς, στιβαρούς πήχεις του.

«Τομ, θα σας παρακαλέσω να φύγετε. Ελάτε στο τμήμα. Την υπόθεση του καθηδρικού την αναλαμβάνει ο Μόρτεν.»

Ο Τομ κοντοστέκεται. Ο Τζο Μόρτεν, από το 4ο Τμήμα Ανθρωποκτονιών; Αναρωτιέται τι να σημαίνει πάλι αυτό, πότε έτσι, πότε αλλιώς. Ξέρει ο Μπρούκμαν πως ο διευθυντής του δικού του τμήματος δεν ζήτησε να έρθει το 4ο Τμήμα, αλλά το 7ο; «Ο Μόρτεν δεν έχει έρθει ακόμη. Ούτε είναι εδώ κανείς άλλος από το 4ο Τμήμα. Ο Χουμπέρτους Ράινερ ανέθεσε την υπόθεση σε εμάς από το 7ο και ο αστυνόμος Μπέρινγκ είναι άρρωστος, επομένως αναλαμβάνω προσωρινά εγώ. Φαίνεται πως δεν είναι κάτι απλό. Θα πεταχτώ μια στιγμή μέσα για να δω αν είναι όλα εντάξει, μιας και βρίσκομαι εδώ.»

«Τομ; Περιμένετε. Εκτιμώ την αφοσίωσή σας, όμως...» Η φωνή του Μπρούκμαν ακούγεται με παράσιτα. Ο Τομ έχει σπρώξει τη βαριά πόρτα, έχει διασχίσει τον νάρθηκα και πλέον βρίσκεται στον τεράστιο κυρίως χώρο του καθηδρικού. Η αλλόκοτη εικόνα τού κόβει την ανάσα. Ο Μπρούκμαν κάτι λέει, αλλά ο Τομ έχει κατεβάσει το χέρι με το τηλέφωνο και κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια και φρίκη ταυτόχρονα το αποτρόπαιο θέαμα μπροστά του. Οι πρώτοι προβολείς έχουν στηθεί. Στο εκτυφλωτικό φως, κάτω από την κορυφή του τρούλου, κρέμεται σε ύψος δεκαπέντε μέτρων και σε απόλυτη συμμετρία μια μοναχική φιγούρα που φοράει μαύρα ράσα. Τα χέρια της είναι τεντωμένα δεξιά και αριστερά σαν να είναι σταυρωμένη και τα φαρδομάνικα μοιάζουν με φτερά.

Σαν εκτελεσμένος μαύρος άγγελος, σκέφτεται. Το βλέμμα του πέφτει στο στήθος της φιγούρας. Κάτι μεταλλικό λαμπυρίζει εκεί.

«Ναι, Τομ; Περιμένω μια απάντηση», βουίζει η φωνή του Μπρούκμαν από το τηλέφωνο.

«Συγγνώμη, δεν σας κατάλαβα καλά. Φταίει η σύνδεση.»

«Θα το ξαναπώ καθαρά και ξάστερα», λέει αυστηρά ο Μπρούκμαν. «Δεν – είναι – δική – σας – υπόθεση!»

Ο Τομ ανοίγει το στόμα, η καρδιά του αρχίζει να χτυπάει πιο γρήγορα. Κοιτάζει το μεταλλικό αντικείμενο στον λαιμό της νεκρής και δεν πιστεύει στα μάτια του.

«Τι στην ευχή, Μπάμπιλον; Στον βρόντο μιλάω;»

Δίχως να πει λέξη, ο Τομ κλείνει το τηλέφωνο.

Βλέπει μια χαρά: οι οφθαλμολογικές εξετάσεις που του έκαναν για την πρόσληψη έδειξαν ότι έχει οπτική οξύτητα δώδεκα δέκατα. Παρ' όλη την απόσταση, διακρίνει πως το γυαλιστερό οδοντωτό αντικείμενο πάνω στο στήθος του μαύρου αγέλου είναι ένα κλειδί. Παίρνει το κινητό του, φωτογραφίζει το πτώμα, ζουμάρει όσο το δυνατόν περισσότερο και τραβάει και φωτογραφία το κλειδί. Είναι ένα ιδιαίτερο κλειδί, με γκρι πλαστικό καπελάκι στη λαβή. Η ανάλυση της φωτογραφίας θα μπορούσε να είναι καλύτερη, ωστόσο αρκεί για να αναγνωρίσει τις ραβδώσεις στο γκρι πλαστικό. Και τον αριθμό.

Η φωνή του Μπρούκμαν ηχεί ακόμη στο αυτί του Τομ. *Δεν είναι δική σας υπόθεση!* Τα χέρια του τρέμουν. Η καρδιά του σφίγγεται.

Ο Μπρούκμαν κάνει λάθος! Δεν δίνει δεκάρα τι του λέει το αφεντικό του. Δεν δίνει δεκάρα για τις συνέπειες: Τούτη εδώ *είναι* δική του υπόθεση.

Η ΠΡΩΤΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΤΟΜ ΜΠΑΜΠΛΟΝ

Μια νεκρή με μαύρα φτερά κρέμεται φρικτά
κακοποιημένη από τον τρούλο του καθεδρικού ναού
του Βερολίνου. Πρόκειται για τη διάσημη ιερέα
του ναού, Δρ Μπριγκίτε Ρις. Ένα κλειδί αιωρείται
κρεμασμένο από τον λαιμό της. Στη λαβή του
είναι χαραγμένος ο αριθμός 17. Ο Τομ Μπάμπιλον
από τη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση θέλει να
του αναθέσουν την υπόθεση πάση θυσία, μια και
η μικρή του αδερφή, η Βιόλα, εξαφανίστηκε πριν από
πολλά χρόνια με αυτό το κλειδί. Του την αναθέτουν,
αλλά μαζί με μια ανεπιθύμητη συνεργάτιδα.
Η ψυχολόγος Σίτα Γιόχανς δεν αργεί να αναρωτηθεί
ποιος έχει περισσότερα να κρύψει σε αυτή
την υπόθεση: ο Τομ ή ο ανελέητος δολοφόνος
που δεν τους αφήνει να πάρουν ανάσα;

 εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-252-9

9 789606 452529